

følger Partiliniere og ikke de saglige Synspunkter; det var det, jeg maatte være imbecil for at beundre.

I øvrigt har jeg aldrig paastaet, at nogen Kommune havde juridisk Forpligtelse til at tage sig af de husvilde, som kom fra en anden Kommune. Jeg har netop sagt det modsatte, jeg har sagt: De Kommuner, som har juridisk Forpligtelse til at tage sig af de husvilde, gør det ikke; de, som ikke har Forpligtelse dertil, bliver tyunget til at gøre det af faktiske Forhold, af en vis Humanitet i Administrationen. Og naar saa den højtærede Indenrigsminister siger, at man kan lade dem vende tilbage til den anden Kommune, vil jeg dertil svare, at det kan man jo slet ikke i Praxis. Disse Mennesker, som kommer herind, har ikke en rød Øre i Lommen at vende tilbage for, og de kan ikke hjemsendes efter Fattiglovgivningen. Man har følgelig saa kun eet af to at gøre: enten at lade dem gaa til Grunde herinde som det ynkeligste Pjalteproletariat eller at anvise dem en selv nok saa tarvelig Bolig. Jeg synes ikke, man skulde straffe den Kommune, som gør dette sidste af humane eller menneskelige Hensyn, selv om den ikke har nogen juridisk Forpligtelse dertil. Derfor venter jeg, at de Medlemmer, som forstaar Formaalet med og den praktiske Rimelighed af vort Ændringsforslag, stemmer for det, ogsaa af den Grund, at det jo overhovedet ikke skal have Konsekvenser i andre Tilfælde end dér, hvor Indenrigsministeren skønner, at der er Rimelighed i at give det visse Konsekvenser. Og jeg maa tilstaa, at jeg kan ikke andet end imponeres af og anerkende den Selvbeherskelse, en Administrationschef, nemlig den højtærede Minister, viser ved at modsætte sig en saadan yderligere Bemyndigelse.

Godskesen: Saa vidt jeg forstod det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), er der mellem ham og mig Enighed om, at det Forhold, der omtales i § 3 og i hans Ændringsforslag, egentlig falder udenfor Huslejelovens Rammer. Nu er Forholdet imidlertid det, at der er kommet en Henvendelse fra Københavns Kommunalbestyrelse om at faa Forholdet ordnet paa et begrænset Omraade, og man er derefter blevet enig om at træffe Ordningen paa dette Omraade. Dette har jeg kunnet gaa med til, naar der kan skabes Enighed om at bryde Rammen. Man finder det praktisk og rimeligt, at Forholdet bliver ordnet, og saa lægger jeg ikke saa afgørende Vægt paa det systematiske Hensyn. Men det, som det ærede

9de Medlem for 1ste Kreds vil, er at gaa videre, at give Bestemmelsen et Omraade, som der ikke kan skabes Enighed om, og som den højtærede Minister bestemt modsætter sig. Under disse Omstændigheder mener jeg ikke, det er rigtigt nu i den tolvte Time — og dermed mener jeg paa det allersidste Trin af dette Lovforslags Behandling — at rejse dette Spørgsmaal, og jeg tror heller ikke, det vil være særdeles praktisk at faa en Bestemmelse som den, det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds foreslaar. Thi som det ærede Medlem selv rigtigt fremhævede, er der her kun Tale om en Bemyndigelse for Ministeren; men naar den højtærede Minister allerede fra først af er imod den hele Bestemmelse, er det jo ikke rimeligt, at han vil benytte Bemyndigelsen i noget videre stort Omfang, og saa taber man vel heller ikke noget videre ved, at han ikke faar denne Bemyndigelse.

Trier: Den højtærede Minister sagde, at det, som i Øjeblikket ligger for ved Afstemningen om det af mig omtalte Ændringsforslag, er Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil være med til at afvikle Boligloven, eller man vil være med til at fastholde den og stramme den. Jeg synes ikke, den højtærede Minister har Ret heri, jeg antager, at ogsaa han vil mene, at selv om man vil afvikle, bør Afviklingen ske paa et Grundlag, som lader sig forene med Ret og Billighed, og at ikke enhver Frigørelse, selv den uretfærdigste, betegner et Fremskridt i Retning af Afvikling, selv om den stiller nogle flere Husejere udenfor Kontrol. Men det er netop det, som sker ved Lovforslaget, som det i Øjeblikket foreligger, det er en uretfærdig Afvikling, der foregaar, en Afvikling, som gaar ud over nogle for at beskytte andre. Jeg antager, at den højtærede Minister ogsaa vilde synes, det var ganske uretfærdigt, om man vilde træffe visse Bestemmelser til Fordel for f. Eks. Urtekræmmerne, men mente, at Isenkræmmerne ikke maatte nyde den samme Beskyttelse; og dog var det ogsaa et Skridt nærmere mod den fulde Afvikling at stille Ejerne af visse Huse med visse Slags Lejere friere end andre. Jeg synes, Grundlaget for Afviklingen maa være Billighed og Retfærdighed, og det er i Kraft deraf, jeg vedblivende opfordrer til at stemme for det foreliggende Ændringsforslag.

Steincke: Uden at tilsigte en Forlængelse af Diskussionen med det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen) vil jeg sige til